

Viatge de tornada

Una mala tarda. No era la primera ni seria l'última. La calor era asfixiant i els alumnes estaven insuportables. Havia perdut la veu de tant cridar, i aquella tos insistent no la deixava. No eren les millors condicions per donar classe una tarda calorosa. Per sort les classes aquell dia ja havien acabat. Ara només quedava, amb tot el cansament a sobre i amb aquell deix de tristesa que de vegades la inundava, tornar a casa, a Barcelona, agafar l'autobús de línia i suportar l'embús de cada dia. Va pujar a la primera parada i per sort va poder asseure's al costat de la finestra i tancar els ulls o mirar. Al balcó de la casa del davant un nen plorava, al carrer dos coloms jugaven a fet i amagar. Els coloms s'enlairaren i el nen continuava plorant quan l'autobús arrencà i finalment s'enfilà carretera enllà.

Per la finestra van passar les darreres cases del poble. Aquella carretera llarga i trista, envoltada de naus industrials passava primer entremig d'alguns camps que havien sobreviscut a la urbanització inexorable que separava el poble de la ciutat, després -per un breu espai de temps i d'espai- les cases i les fàbriques es feien fonedisses i només quedaven els camps. La tarda anava caient damunt de la carretera i per la finestra ara només es veien les carxofes i els camps allargassats plens dels colors del verd de la verdura i del marró de la terra.

Al costat seu n'hi havia altres que també feien el mateix viatge. Una senyora sola al seu davant, amb la mirada somiadora. Com li hagués agradat saber el que fantasiejava! Dos treballadors empolsats i cansats més enrere: hauran tingut un dia dur, com el meu?, estaran tristos, com jo?, va pensar. Una parella d'estudiants contents: estaran enamorats?, què li xiuxiueja el noi a la noia? Una mare i una filla petita: com la mira, quins ulls més dolços! Tot això anava pensant, mentre per la finestra passaven impertorbables les formes d'un paisatge cada cop més difús.

El sol ja s'havia amagat i els colors del cel i de la terra s'assemblaven a fora. El color del cel, un blau crepuscular i grisós entre els núvols. El color de la terra, un gris blavós i destriat. Quina sort tenia de la finestra que li permetia esguardar i besllumar més enllà del vidre tots aquests colors, les tonalitats de la vida, de la seva vida en aquells moments. Les siluetes dels arbres, de les muntanyes, dels cotxes, tot es difuminava i es diluïa amb el blau fosc del cel quan s'hi posaven al davant. Va entretancar els ulls imaginant un quadre de Monet que havia vist en un viatge a París, "Impressió, sol ixent", encara que en el quadre el sol sortia i ara ja s'havia post.

Què diferencia el sol ixent del sol ponent?, per què les siluetes de les coses semblen ara del tot irreal?, m'agrada mirar el cel, que bé que estic, pensava.

Aleshores, en aquest autobús i només per uns breus moments, va esdevenir la calma, alguna cosa del tot indefinible, una sensació física i espiritual -profunda- que la va recórrer de dalt a baix com un calfred i que la invitava a somiar, com si els mateixos colors d'aquesta hora blava l'amaessin per dintre i per fora, com si els seus pensaments i els consegüents sentiments quedessin del tot banyats per la tonalitat alterada d'aquell moment del dia.

Tot està bé, va pensar, està bé viure, val la pena, res del que ha passat avui ha estat debades, aquestes persones són bones, el conductor és una bona persona, els meus alumnes amaguen tresors amagats, a casa m'espera qui m'estima...

Van ser uns pocs segons en els quals va desaparèixer per a ella la dualitat de les mil coses que conformen l'existència i que inevitablement la contaminen. Ja no hi havia confrontació sinó unitat, no hi havia neguit, sinó pau, no hi havia tristesa sinó goig. No perquè els motius de la confrontació, del neguit o de la tristesa haguessin desaparegut sinó, simplement, perquè ara estaven tots ells il·luminats amb aquell color del cel i de la terra.

Fins que una frenada sobtada la va retornar a l'embús de les dinou trenta del dimarts d'aquella setmana, envoltada de cotxes i de llums a l'entrada de la ciutat. Aleshores, igual que havien vingut, van marxar els pensaments ensomniats i ella tornava a ser una dona indefinida i preocupada, esperant potser un altre instant, una altra llum que li retornés aquella tonalitat que de tant en tant il·luminava la seva vida.

Autor: Carles Berenguer Maimó / Pseudònim: Celrac